

АЗ СЪМ МЮСЮЛМАНИН.

**Автор: д-р Мухаммед ибн Ибрахим
ел-Хамед**

شركاء التنفيذ:

المحتوى الإسلامي

رواد الترجمة

جمعية الربوة

دار الإسلام

يتاح طباعة هذا الإصدار ونشره بأي وسيلة مع
الالتزام بالإشارة إلى المصدر وعدم التغيير في النص.

 Telephone: +966114454900

 ceo@rabwah.sa

 P.O.BOX: 29465

 RIYADH: 11557

 www.islamhouse.com

Аз съм мюсюлманин.¹

Аз съм мюсюлманин – това означава, че моята религия е ислямът. Ислямът е велика, свята дума, която е унаследявана от пророците (мирът на Аллах да е над тях) – от първия до последния. Тази дума съдържа възвишени значения и велики ценности. Тя означава: „отдаване, подчинение и покорство на Твореца“. И означава мир, примирие, щастие, сигурност и спокойствие за човека и обществото.

Затова думите „ислям“ (отдаване, подчинение) и „селям“ (мир, спокойствие) са от думите, които най-често се срещат в божествените закони на исляма. А ес-Селям (Съвършеният) е име от имената на Аллах. Поздравът на мюсюлманите помежду им е „ес-Селям“ и поздравът на

¹ Фраза, написана за запознаване с исляма

обитателите на Дженнета (Рая) е „Селям“. А истинският мюсюлманин е онзи, от чийто език и ръце са спокойни останалите мюсюлмани. Ислямът е най-добрата религия за всички хора. Той им е достатъчен и е техният път към щастието в земния и отвъдния свят. Затова той е всеобхватен, обширен, ясен и достъпен за всеки. Той не дели хората на раса или цвят, а гледа на тях по един и същ начин. Никой не се отличава в исляма освен по степента, според която се придържа към неговите учения,

Това е причината да го приемат всички нормални хора, защото е в хармония с човешката природа. Всеки един човек се ражда с природно, заложено у него, качество от Аллах – да се стреми към доброто, справедливостта, свободата и обичта към своя Господ, признавайки, че Той е Единственият, който заслужава да бъде обожествяван

чрез поклонение, никой друг!И никой човек не се отклонява от това, заложено у него качество, без нещо да му повлияе.Тази религия е одобрена за хората от техния Творец, Господ и Бог.

Моята религия е ислямът, който ме учи, че ще живея на този свят, а след смъртта си ще се преселя към друга обител – обител, която ще бъде вечна и хората в нея ще бъдат или в Ада, или в Рая.

Моята религия – ислямът, ми заповядва неща и ми забранява неща,и когато извършвам заповяданите ми неща и стоя далеч от забранените неща, ще бъда щастлив в земния и отвъдния свят.А ако се отнеса с небрежност, ще получа нещастие в този свят и в отвъдния – според степента на моята небрежност и пренебрежение.

Най-великото нещо, което ми заповядва ислямът, е единобожието (монотеизмът) в Аллах: „Аз засвидетелствам и съм твърдо убеден, че Аллах е моят Творец и Бог, не служа на друг/друго, освен само на Аллах, чрез обич към Него, страх от наказанието Му, надежда за наградата при Него, уповавайки се в Него“. Този монотеизъм се изразява чрез засвидетелстване, че Аллах е единствен и неповторим и че пророка Мухаммед (Аллах да го благослови и с мир да го дари) е изпратен от Аллах с послание. Мухаммед е последният от пророците, Аллах го изпратил като милост за световите и е завършил с него пророчеството и посланията Си, затова след него няма друг пророк. Той е дошъл с всеобхватна религия, годна за всяко време, място и общност.

Моята религия ми повелява да вярвам с непоколебима вяра в ангелите и във всички пратеници – първенците, от

които са Ной, Авраам, Моисей, Исус и Мухаммед (мирът на Аллах да е над тях).

Повелява ми също да вярвам във всички небесни писания, които са низпослани на пророците, и да следвам последното и най-велико божествено писание – а то е Свещеният Коран.

Моята религия ми повелява да вярвам в Сетния ден, където на хората ще им се въздава за деянията им, и ми повелява да вярвам в съдбата и да бъда удовлетворен с всяко нещо, което ми се случва в този живот – добро или лошо, извършвайки нужното, за да успея, и да се спася.

Вярата в съдбата ми дава утеха, увереност, търпение и въздържане от съжаление за миналото, защото съм напълно убеден, че това, което ме е застигнало, е нямало как да ме подмине и това, което ме е подминало, е нямало

как да ми се случи. Всяко нещо е предопределено и предписано от Аллах, мой дълг е само да извърша причините и предпоставките, задоволявайки се със случващото се след това.

Ислямът ми повелява нещата, чрез които да пречистя душата си – като праведни дела и велики нрави, от които моят Господ е доволен, душата е спокойна, сърцето е щастливо, гърдите са разтворени, пътят е осветен, а мен ме правят ползотворен член на обществото.

Най-великите от тези дела са: да се вярва само в Аллах (монотеизъм); да се изпълняват петте молитви през денонощието, да се дава задължителната плата зекят; да се говее през един месец от годината – това е месец Рамадан; и да се извърши хадж при дома Харам в Мекка за онзи, който има възможност.

И от най-великите неща, към които ме подтиква религията ми, нещо, което премахва стеснението в гърдите, е, много да чета Корана, който е словото на Аллах – най-истинското, най-красивото, най-великото, най-нежното и най-всеобхватното слово, което съдържа в себе си знанията за всички поколения. Четенето и слушането му допринасят за спокойствие, утеха и щастие в сърцето, дори четящият или слушащият го да не може да чете добре арабски или дори изобщо да не е мюсюлманин.

Едно от най-великите неща, които успокояват сърцето, е честата дуа (молба) към Аллах, обръщането към Него и търсенето на всяко нещо – малко или голямо. Аллах откликва на този, който го зове и искрен в богослуженията си.

А от най-великите неща, които успокояват сърцето, е честото споменаване на Всевишния и Всемогъщ Аллах.

Пророка (Аллах да го благослови и с мир да го дари) ми посочва как да споменавам Аллах и ми посочва най – превъзходните споменавания на Аллах.От тях са четири слова, които, разбира се, са след Корана, те са: „Субханеллах“, „Елхамдулиллях“, „Ля иляхе илляллах“, „Аллаху екбер“ („Пречист е Аллах“, „Слава на Аллах“, „Няма друг (истиснки) Бог, заслужаващ да се обожава освен Аллах“).

И също така: „Естегфируллах уе ля хауля уе ля куввете илля биллях“ („Моля Аллах за опрощение! Няма промяна и няма сила, освен от Аллах!“).

Тези думи оказват чудесно влияние за премахване на притеснението и успокояване на сърцето.

Ислямът ми повелява да бъда горд и да стоя далеч от всяко нещо, което унижава моята човечност и достойнство ми, да използвам разума и тялото си за онова, за което са създадени, за благородни дела във вярата и в земния ми живот.

Ислямът ми повелява милостта, добрия нрав, хубавите взаимоотношения и добротворството към творенията чрез думи и дела според възможностите ми.

Най-великото нещо, което ми е повелено от правата на творенията, е правото на родителите. Религията ми заповядва да ги уважавам и да им желая доброто, стараяйки се да ги правя щастливи и най-напред на тях да бъда полезен, най-вече, когато остаряят. Затова наблюдаваш, че в ислямската общност майката и бащата имат почетно място, огромно уважение и обслужване от децата си. И когато остаряят или бъдат сполетени от

болест или безсилие, уважението от страна на децата им се засилва.

Моята религия ме учи, че жените имат високо достойнство и огромни права. Жените в исляма се приемат като сестри на мъжете и най-добрият сред хората е този [мъж], който е най-добър за семейството си. Мюсюлманката, още когато е бебе, има пълното право да бъде кърмена, да се грижат за нея, да я възпитават на добро, тя още тогава се счита за радост за очите и сърцето на родителите си и на братята си.

А когато порасне, тя е отново почитана и подкрепяна, за нея се грижи прекият ѝ настойник, който е отговорен за честта ѝ. Той не допуска да ѝ се навреди – нито с ръка, нито с език, нито с поглед.

Когато се омъжва, това става чрез Словото на Аллах и строгия обет пред Него, така тя отива в дома на съпруга си, където ще съжителстват по най-добрия начин. Нейният съпруг е задължен да я почита, да се отнася добре с нея и да не ѝ вреди.

Когато стане майка, уважението към нея става пряко свързано с правото на Всевишния Аллах, а неуважението към нея е пряко свързано със съдружаването с Аллах и сеенето на развала по земята.

Когато е сестра, мюсюлманинът е длъжен да поддържа родствената си връзка, да я почита и да се грижи за нея. Когато е вуйна, тя е в степента на майката що се отнася до уважението и поддържането на родствената връзка.

Когато е баба или възрастна, тогава при децата ѝ, внуците ѝ и роднините ѝ, тя има още по-голяма стойност,

те не се противопоставят на молбата ѝ и не омаловажават мнението ѝ.

Ако тя е чужда; не е нито роднина, нито съсед, който има права в исляма, тогава нейните права са всеобщи – като свеждане на погледа и подобните на него.

Мюсюлманските общества все още полагат големи грижи за тези права, което придава на жените ценност и уважение, които липсват в немюсюлманските общества.

След това жената в исляма има право на собственост, отдаване под наем, покупко-продажба, бизнес и други. Има право да се обучава, да преподава и да работи, когато това не противоречи на принципите на исляма. Нещо повече – от знанието има такова, което е задължително, и когато някой го изостави, независимо дали е мъж, или жена, той е грешник.

Още нещо – нейното право е като правото на мъжа, с изключение на нещата, които са специфични за жените, или тези, които са специфични за мъжете. Това са тези права и постановления, които подхождат на всеки един от тях, като това е подробно разяснено на съответните места.

Моята религия ми повелява да обичам братята и сестрите си, чичовците и лелите си, вуйчовците и вуйните си, всичките си роднини. Повелява ми да отдавам правата на съпругата си, децата си и съседите си.

Моята религия ми повелява да се образовам и ме подтиква към всяко нещо, с което мога да надграждам ума, нрава и мисленето си.

Повелява ми свенливостта, нежността, смелостта, мъдростта, уравновесеността, търпението, доверието, смиреността, целомъдрието, чистотата, изпълнението на

обета, да обичам доброто за хората, да търся препитанието си, да бъда любезен с нуждаещите си, да посещавам болния, да изпълнявам обещаното, да говоря добро, да посрещам хората с приветливо лице и да се стремя според възможностите си да ги правя щастливи.

И противоположното на това – той ме предупреждава да бъда далеч от невежеството и ми забранява неверието, атеизма, непокорството, разврата, прелюбодействието, връзките със същия пол, високомерието, завистта, омразата, лошото предположение, песимизма, тъгата, лъжата, отчаянието, алчността, мързела, страха, бездействието, гнева, безразсъдството, глупостта, вредата към хората, многото говорене без ползва, разпространението на тайните, измяната, нарушаването на обещаното, непослушанието/неуважението към

родителите, прекъсването на родствениите връзки, пренебрегването на децата и вреденето на съседа и създанията като цяло.

Ислямът също ми забранява да консумирам упойващи вещества, наркотиците, залаганията, кражбата, измамата, сплашването на хората, шпионирането и преследването на недостатъците им.

Моята религия– ислямът, опазва имуществото, а това е причина за разпространение на мира и сигурността. Ето затова той насърчава към честността и хвали нейните хора, обещавайки им хубав живот и влизане в Дженнета (Рая) на другия свят, и забранява кражбата, заплашвайки крадците с наказание в земния и отвъдния живот.

Моята религия опазва живота, именно заради това забранява убийството без право, както и нападението към другия – по какъвто и да е начин, дори да е само с думи.

Дори забранява на човек да престъпва срещу себе си, не му е позволено да покварява разума си, да разрушава здравето си или да се самоубива.

Моята религия – ислямът, гарантира и регулира свободите. В исляма човек е свободен в своето мислене, купуване, продаване, търговия и движение. Свободен е да се наслаждава на благите, хубави неща от живота – като храна, напитки, дрехи и слушане, стига да не пристъпи към нещо, което е грях – нещо, което ще навреди на него или на други.

Моята религия регулира свободите, тя не позволява на никого да пристъпва с лошо към другите, нито човек да се

отдаде на забранени удоволствия, които унищожават имуществото, щастието и човешкото у него.

Ако погледнеш онези, които са си дали свобода във всичко и са удовлетворили всички желания на душата си, без да бъдат възпирани от никакви скрупули на религията или разума, ще видиш, че те живеят в най-нисшите нива на нещастие и страдание, и ще видиш, че някои дори искат да се самоубият в стремежа си да се избавят от мъките.

Моята религия ме учи на най-добрите обноски при хранене, пиене, лягане за сън и взаимоотношения с хората.

Моята религия ме учи на толерантност при покупко-продажбата и отстояването на правата. Учи ме на толерантност към онези, които се различават по религия,

да не ги угнетявам, да не им вредя, а да се отнасям добре с тях и да им желая само доброто.

Историята на мюсюлманите свидетелства за тяхната толерантност към хората с друга религия, толерантност, каквато никой народ преди тях не е познавал. Мюсюлманите са живели сред нации с различни религии, които са били под властта на мюсюлманите. Мюсюлманите се отнасяли към всички тях по най-добрия възможен начин, който съществува във взаимоотношенията между хората.

Накратко: ислямът ме научи дори на най-малките неща от обноските, добрите отношения и благородния морал, които правят живота ми по-добър и ме правят щастлив. И ми забранява всяко нещо, което внася смут в живота ми и е вредно за социалната ми среда, за мен самия, за разума ми, за имуществото ми, за честта ми, за достойнството ми.

Според степента, до която се придържам към тези учения, ще се увеличи моето щастие, и според степента, до която ги пренебрегвам и омаловажавам, ще се намали моето щастие, в зависимост от неприлагането от моя страна на тези учения.

Споменатото до тук не означава, че съм безпогрешен и не правя грешки или пропуски. Моята религия съблюдава изцяло човешката ми природа, слабостта ми в определени ситуации и това, че от моя страна се случват грешки, небрежност и нехайство. Ето затова тя ми е отворила вратата на покаянието, търсенето на опрощение и завръщането при Аллах. Покаянието изтрива следите от пропуските и издига положението ми пред моя Господ.

Всички учения на ислямската религия, от вярвания/убеждения/, морал и етикет на поведение водят началото си от Свещения Коран и Сунната.

И накрая заявявам категорично: „Ако някой, където и да е по света, погледне към истината на ислямската религия с окото на справедливостта и безпристрастността, той няма да достигне до друго решение, освен до това да го приеме за своя религия. Но лошата реалност е, че ислямът е силно опетнен от лъжливи твърдения и дела на част от хората, които се причисляват към него, но не са достоен пример за подражание.

Ако някой погледне към същността му – такава, каквато е наистина, или към положението на последователите му, които наистина се придържат към него, той не би се

поколебал да го приеме и да встъпи в тази религия. На такъв човек ще му стане ясно, че ислямът призовава към това да се ощастливяват хората, да се залагат мира и сигурността и да се разпространят справедливостта и добротворството.

Що се отнася до отклоненията при някои от тези хора, които се причисляват към исляма – независимо дали са малко или много – не е допустимо при никакви обстоятелства да си изграждаш мнения за религията и да я упрекваш на базата на техните отклонения. Ислямът е невинен от техните погрешни дела. Последствията от отклонението се стоварват единствено върху самите хора, които са се отклонили, защото ислямът не им е заповядал да го правят. По-скоро той им забранява това и ги порицава за отклоняването им от това, с което е дошъл.

След това справедливостта изисква да се отпрати реален поглед към тези, които са наистина отговорни в религията, тези, които прилагат нейните заповеди и постановления за себе си и за другите. Това изпълва сърцата с почит и уважение към тази религия и нейните последователи. Ислямът не пропуска никоя малка или голяма форма на напътствие или усъвършенстване, без да насърчава към нея, нито каквито и да е порок или поквара, без да предупреждава за тях и да възпрепятства пътя към тях.

Така онези, които го почитат и се придържат към неговите учения, са най-щастливите хора и в най-високо ниво на самодисциплина, възпитание, добър характер и благороден морал. Всички хора около тях свидетелстват за това – близки или далечни, съгласни с тях или несъгласни.

Що се отнася до отправянето на поглед към онези мюсюлмани, които пренебрегват религията си, отклонилите се от правия път, това изобщо не е справедливо – по-скоро е самата несправедливост.

И накрая – това е призив към всички, които не са мюсюлмани: да се стремят да опознаят исляма и да го приемат. Този, който желае да приеме исляма, трябва само да засвидетелства, че няма друг [истински] бог [заслужаващ да се обожават] освен Аллах и че Мухаммед е пратеник на Аллах. /Това са думите „Ешхеду ен ля иляхе илляллах уе ешхеду енне Мухаммеден расулюллах“/. И да изучи от религията това, което му е заповядано като задължително от Аллах да извършва. И всеки път, когато знанието и делата му се увеличат, се увеличава и щастието му, и се издига степента му при неговия Господ.